



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **H. N. T.**, advokátkou se sídlem Mikulášská tř. 9, 326 00 Plzeň, proti žalované **České obchodní inspekci** se sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2, proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 24. 9. 2004, č. j. 5421/2200/2003/2004Šu/Št, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2005, č. j. 10 Ca 228/2004-34,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Dne 25. 6. 2004 uložil ředitel České obchodní inspekce – inspektorátu v Plzni žalobkyni pokutu ve výši 20 000 Kč za porušení § 8 odst. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, kterého se žalobkyně dopustila tím, že klamala spotřebitele nabízením výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví. Zároveň ředitel rozhodl o propadnutí a zničení 467 ks padělků textilních výrobků a obuvi.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl ústřední ředitel České obchodní inspekce dne 24. 9. 2004.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí žalobou; tu však Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 14. 7. 2005.

Žalobkyně brojila proti rozsudku kasační stížností. Namítla zde, že městský soud nesprávně zhodnotil předložené důkazy. Vzal sice za prokázané, že žalobkyně nebyla v ČR v době kontroly v provozovně, tedy dne 19. 4. 2003, ale nevzal v úvahu to, že žalobkyně byla mimo území po celou dobu od 11. 2. 2003 do 3. 6. 2003. Po dobu své nepřítomnosti přenechala žalobkyně provozovnu k podnikání paní M. N. T.; zboží, které se v době kontroly v provozovně nacházelo, tak nemohlo být zbožím, které by opatřila a k prodeji připravila žalobkyně, a žalobkyně za toto zboží tedy nemůže nést odpovědnost. Paní M. N. T. nebyla zaměstnankyní žalobkyně – měla pouze právo na základě svolení žalobkyně podnikat v její provozovně pod svým jménem a se svým zbožím. Žalobkyně tak nemůže odpovídat za zboží, které nebylo v jejím vlastnictví a k němuž neměla ani jiný právní vztah. Osobu, která podnikala s kontrolovaným zbožím, žalobkyně označila a kontrolní orgán s touto osobou skutečně jednal. Odpovědnost za podnikání jiného podnikatelského subjektu, které bylo shodou okolností uskutečněno v nebytových prostorách dočasně nevyužívaných žalobkyní, tak nemůže nést žalobkyně. Žalobkyně proto navrhla, aby byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých právních závěrech; uvedl rovněž, že žalobkyně se v průběhu řízení dovolávala různých dat své nepřítomnosti v ČR, a upozornil na rozpory ve výpovědích žalobkyně týkajících se osob, které za ni v den kontroly prodávaly.

Kasační stížnost není důvodná.

Žalobkyně v kasační stížnosti stejně jako v žalobě namítá, že nemůže nést odpovědnost za správní delikt, pokud po dobu několika měsíců, kdy bylo klamavě označené zboží v její provozovně prodáváno, nebyla na území ČR; touto skutečností se však její odpovědnost nevyvrací. Žalobkyně stále přehlíží podstatu objektivní odpovědnosti pramenící z toho, že je podnikatelkou, provozovnu má pronajatu k podnikatelským účelům, konkrétně k prodeji zboží, a je tak povinna zajistit, aby prodej zboží v této provozovně probíhal v souladu s právními předpisy – bez ohledu na to, zda zboží prodává samotná žalobkyně, její případní zaměstnanci, osoby, které jí nezištně pomáhají, nebo osoby, jimž žalobkyně svou provozovnu přenechala na základě domluvy či soukromoprávního ujednání.

Je tedy skutečně nepodstatné, zda se žalobkyně v provozovně nevyskytovala právě jen v den kontroly, nebo několik měsíců předtím a poté: důležité pro založení její odpovědnosti je jen to, že i přes svůj delší pobyt mimo území České republiky zůstala nájemkyní provozovny. Neobstojí tak tvrzení, že prodávané zboží nemohlo být zbožím, které by opatřila a k prodeji opatřila žalobkyně. Poznává se, že zboží, které prodávala žalobkyně – tj. textil a obuv – je zbožím trvanlivým, nikoli podléhajícím rychlé zkáze, a nelze tedy z podstaty věci vyloučit, že zboží skutečně nakoupila a k prodeji připravila žalobkyně. Ani vlastnictví zboží prodávaného v době kontroly však nemá význam pro odpovědnost žalobkyně. Nelze než zopakovat již několikrát řečené: tím, že si žalobkyně pronajala provozovnu k podnikání, na sebe převzala odpovědnost za veškeré úkony související s prodejem zboží v těchto prostorách.

Je vhodné připomenout, že žalobkyni byla uložena pokuta podle zákona o ochraně spotřebitele, který – jak už o tom svědčí jeho název – vyjímá spotřebitele z množiny jednotlivců vyskytujících se na trhu proto, aby jim jakožto subjektům potenciálně znevýhodněným nedostatkem informací a odborných dovedností (jimiž naopak disponují podnikatelé) poskytl zvláštní ochranu. Činí tak mj. také prostřednictvím objektivní

odpovědnosti podnikatelů – prodávajících, výrobců, dovozců a dodavatelů. Volba právě tohoto typu odpovědnosti, který je ve správním trestání pravidlem, je zde navíc vedena snahou o zmírnění přirozeně nerovného tržního postavení podnikatelů a spotřebitelů. Zcela konkrétně řečeno, spotřebitel přicházející do provozovny nemá povědomí o tom, kdo nakoupil zboží zde prodávané a kdo jej obsluhuje, a může mu to být lhostejné; má však právo na to, aby v provozovně nebyl při prodeji klamán, a to musí zajistit osoba odpovědná za chod provozovny, v daném případě tedy žalobkyně. Z pohledu kontrolních orgánů je zcela na úvaze žalobkyně, zda svou provozovnu přenechá dočasně jinému (čemuž nic nebrání) a zda za to případně bude – v rozporu s nájemní smlouvou – požadovat úplatu; tato volnost jednání je však spojena i s rizikem, že osoba bez právního vztahu k provozovně, která zde bude podnikat, se dopustí protiprávního jednání: i za ně totiž – v souladu s principem objektivní odpovědnosti – bude potrestána samotná žalobkyně.

Jen pro úplnost pak lze dodat, že paní M. N. T., která podle žalobkyně v inkriminované době prodávala v její provozovně, není osobou, s níž by správní orgán I. stupně jednal a mohl jednat. Osobou odlišnou od žalobkyně, s níž správní orgán jednal, byla paní T. N. T., jak plyne z úředního záznamu o provedené kontrole, sepsaného dne 19. 4. 2003, jakož i z dalších písemností založených ve správním spisu. Řízení s touto osobou bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 6. 10. 2003 po zjištění, že paní T. N. T. v dané provozovně nepodniká a že zde podniká žalobkyně. O paní M. N. T. naopak není v záznamu o kontrole či jinde ve správním spisu ani zmínka; z toho je zřejmé, že tato osoba v provozovně v době kontroly neprodávala, a není jasné, proč žalobkyně – ač při podávání vysvětlení dne 29. 9. 2003 hovořila pouze o paní T. N. T. – v průběhu řízení předkládala úřední dokumenty týkající se paní M. N. T.. Bez ohledu na tyto okolnosti, které jen svědčí o účelovosti některých tvrzení žalobkyně, však počet či totožnost osob, kterým se žalobkyně snažila připsat odpovědnost za klamání spotřebitele prodejem padělků, nejsou důležité. Podstatná pro určení odpovědnosti je pouze skutečnost, že právě žalobkyně, a nikdo jiný, měla danou provozovnu pronajatu k prodeji zboží. Tato skutečnost byla ve správním řízení zjištěna dostatečně, správní orgán I. stupně i žalovaný z ní vyvodili správné závěry a Městský soud v Praze nepochybil, pokud žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

Žalobkyně se svou námitkou tedy neuspěla. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu